

[Haustrup Clemmensen.]

kommissionen, og vi interesserer os for tjenestemandsbegrebets bevarelse og smidiggørelse.

Men skal alle disse økonomiske saneringsopgaver lykkes, må den private opsparing forøges overordentlig kraftigt. Vi har drøftet det gang på gang i dette ting, uden at der har kunnet opnås tilstrækkeligt grundlag for at skabe de ordninger, der efter vor opfattelse kunne forøge opsparingen. Vi håber, at der nu er mulighed for at nå frem til resultater her.

Vi håber også, at den rationalisering af den offentlige administration, om hvilken der har været talt meget, men været handlet noget mindre, nu virkelig bliver gennemført.

Og så er det jo ikke nogen hemmelighed, at besparelser på statsbudgettet er en nødvendighed i den nuværende situation. Jeg håber, at disse besparelser kan gennemføres uden mistænkeliggørelse af motiverne hos de partier, der finder det nødvendigt at gennemføre dem, og jeg lægger i denne forbindelse vægt på de udtalelser, som finansudvalgets tidligere formand, hr. Lysholt Hansen, fra denne talerstol for få måneder siden fremsatte, og hvoraf det fremgik, at man også fra socialdemokratiets side fandt det fornødent at gennemgå finanslovsforslaget for det nye finansår meget nøje og meget omhyggeligt med henblik på besparelser. Det er svært at gennemføre besparelser af tilstrækkeligt omfang, men det bliver i hvert fald endnu sværere, hvis der skal ske mistænkeliggørelse og på dette område føres en bitter politisk strid. Jeg er overbevist om, at ethvert ansvarsbevidst parti vil erkende, at således som statsfinansernes udvikling rent faktisk forløber, er det et uafviseligt krav, at der gennemføres betydelige besparelser — en stor opgave både for regeringen og for finansudvalget at gå i gang med.

I de 14 måneder, der gik forud for denne regerings dannelse, var samarbejdet ikke i orden i det danske folketing. Det tjener ikke noget positivt formål i dag at fortsætte

diskussionen om årsagerne til denne uheldige og endda i visse situationer uværdige periode i dansk folkestyre, for nu er det fremtiden, det gælder. Regeringen har givet stærkt udtryk for sin samarbejdsvilje, og det konservative folkeparti vil af al evne ved forhandlingerne i denne sal og under det omfattende udvalgsarbejde, der nu skal i gang, yde sin indsats for at genskabe og udbygge det samarbejdende folkestyre.

Vi forstår, at det fornyede valgnerlag har skabt skuffelse i socialdemokratiet; det kan jo i det politiske liv være svært at følge sportspladsens smukke motto: tab og vind med samme sind. Det er forståeligt, at socialdemokratiet i sin lidt uvante rolle som oppositionsparti vil sætte alle sine kræfter ind på at genvinde sin styrke, det er partiets soleklare demokratiske ret. Men vi håber — ja, vi tror måske endda — at man under disse bestræbelser ikke helt vil glemme de mange gode og selvfølgelig velmente råd, socialdemokratiske ministre årene igennem har givet de daværende oppositionspartier, når de gang på gang har givet udtryk for, at vi skulle påvise alternativer til regeringens politik her og nu. Jeg må tilstå, at den ordførertale, hr. Per Hækkerup holdt fra denne talerstol for et øjeblik siden, ikke var præget alt for stærkt af disse ellers så smukke bestræbelser for at påvise alternativer og påvise det pågældende oppositionspartis egen politik i den nuværende økonomiske og samfundsmæssige situation.

Må jeg til slut fremhæve, at det konservative folkeparti har mødt øget tillid i befolkningen ved det valg, der nu ligger bag os. Dette i sig selv giver os en stor forpligtelse til ikke at svigte denne tillid. Men vor målsætning og vore forpligtelser er ikke opgjort hermed. I dele af den danske befolkning har vore politiske modstandere årene igennem søgt at tegne et billede af os, som vi ikke selv finder retfærdigt; nogle kender næsten kun vort vrangbillede. Vi er nu for første gang i en lang årrække deltagere i en flertalsregering med det ansvar, dette medfører, og med mulighed for ikke blot i ord,